

Salapoliitikko pukeutuu mustiin

Salapoliitikko Kitisen Kanen puhelin soi äkäsesti. Kane nosti luurin epäröiden ja sai ihmeeseen kuulla sieltä ruotsinkieltä. Soitettiin Ruotsin televisiosta ja pyydettiin virka-apua ohjelmantekoon. Koska Kane kuunteli sujuvasti ruotsia, hän sai oitis selville, että ne halusivat Kanen ot-tavan uutisohjelmaa varten selville, pelkäävätkö suomalaiset Neuvostoliiton miehittävän Suomen, kuten Afganistanin, yya-sopimukseen vedoten.

— Jaa, jaa, vastasi Kane kauriilla eskilstunalaismurteellaan, sulki puhelimen ja istui miettimään. Tehtävä oli äärimmäisen vaikea ja arkaluontoinen, suorainen haaste. Kane tunsu itsensä kansainväliseksi seikkailijaksi ja hänen ainoa korvansa alkoi liehua hiljaa.

Hän tiesi, ettei nyt voinut käyttää tavanomaisia menetelmiä — eihän Ruotsin televisio-kaan muuten olisi pyytännyt salapoliitikon apua. Jos ihmisiltä menee kysymään suoraan, pelkäävätkö he miehitystä, ne menevät heti kipsiin ja rupeavat puhumaan säästä ja Paavo Väyrysestä. On siis käytettävä ovelampia otteita, ikäänkuin houkuteltava ihmisten todelliset pelot näkyviin.

Yhtäkkiä Kanen munanmuotoisen pään ylle syttyi kuin lamppu, kuten aina kun Kane saa idean. Siltä istumalta hän meni paikalliseen pukimoon, jossa oli ale menossa, osti sieltä naisen surupuvun, kokoa 56, ja kaikkein

tiheimmän suruharson, sekä puki ne ylleen.

Sitten hän rupesi esiintymään afganistanilaisena musliminaisena, joka oli muka paennut kotimaastaan ja jotenkin eksynyt Suomeen. Näin Kane arveli pääsevänsä luontevasti keskustelun alkuun Afganistanin tilanteesta ja saavansa urkituksi esille suomalaisten todellisia pelkoja.

Uskottavuuden lisäämiseksi hän tunki vielä rinnuksiinsa pari tyynyä, pani jalkaansa isot kumisaappaat ja käsilaukkuunsa puukon — eihän sitä Afganistanista sentään pikkukengissä eikä aseettomana paeta. Sitten hän meni tienposkeen Oulun hautausmaan kohdalle ja alkoi liftata ohikulkeviin autoihin.

Eipä aikaakaan, kun muuan auto pysähtyi. Kane kysyi murteellisella suomellaan: "Saanko kyydin", ja saatuaan myönteisen vastauksen, vääntäytyi sisään. Kuljettaja oli hieman kokematon ja lähti liikkeelle niin äkäsesti, että Kane keikahti takapenkille. Silloin kuski hädissään jarrutti äkkiä, jolloin Kane tupsahti takaisin etupenkille, niin että karvaiset sääret vain vilahtivat. Kuljettaja säikähti ja parkaisi niin pahasti, että Kane katsoi parhaaksi hävitä kuin tuhka tuuleen. Vain laukku puukkoineen jäi hänen jälkeensä.

Kane ei kuitenkaan lannistunut, vaan kokeili samaa menetelmää myös Pyhäjoella ja Ylivieskassa. Valitettavasti joka kerran kävi samalla tavalla, eikä Kane päässyt oikeastaan ollenkaan puheisiin Afganistanin asioista.

Hän kuitenkin katsoi tulleen todistetuksi, että suomalaiset säikkyvät kuollakseen jo sitä, jos näkevät afganistanilaisen naisen, ja niinpä hän ilmoitti Ruotsin televisiolle, että kyllä Suomessa esiintyy laajaa miehityksen pelkoa.

Ruotsin telkkari teki tuosta Kanen tiedosta sensaatiouutisen, mutta Oulun seudulla kauhistellaan vielä tänäkin päivänä sitä surupukuista suurikokoista naista, jolla on hunnut ja rinnat, mutta miehen jalat, isot kumisaappaat ja puukko käsilaukussa, ja joka pyrkii autoihin hautausmaan portilta ynnä alkaa sitten hyppelehtiä edestakaisin etu- ja takapenkin välillä kadotakseen lopulta tietymättömiin.